

Historien om Frame Running

Af Mansoor Siddiqi, den første Frame Running-atlet og nuværende landsholdschef, samt formand for den internationale komite for Frame Running.

Den første RaceRunner

I årene 1982-1990 deltog jeg i baglænskørestolsrace uden at opnå de helt store resultater. Jeg følte, at jeg aldrig kunne give mig helt. Det vil sige, at jeg følte, at jeg havde flere kræfter i mig, men at jeg på grund af min spasticitet og min kørestols indretning ikke kunne udnytte dem. Derfor kontaktede jeg i 1991 den berømte kørestolsracer Connie Hansen, der er uddannet ergoterapeut, for at få hende til at hjælpe mig med at lave en ny kørestolsracer.

På et tidspunkt spurgte Connie mig, hvorfor jeg absolut skulle køre baglæns, og om det ikke var en idé at køre forlæns i stedet. Det syntes jeg lød som en god idé, og hun tegnede nogle udkast til en slags trehjulet cykel uden pedaler, der blev lavet af et forhjul, styret og saddelen fra en cykel, et ryglæn fra en kontorstol, samt nogle rør fra en gammel støvsuger. Vi fik Connies far, som er pensioneret smed, til at sætte de forskellige dele sammen til et redskab, jeg kunne bruge til løb. Efter den første prøvetur kunne vi se, at det fungerede langt bedre end at køre baglæns. Min hidtidige rekord på 100 m var 38 sekunder. Den første gang jeg tog tid, når jeg løb 100 m på det nye løberedskab, slog jeg min rekord med ti sekunder.

Vi var overbeviste om, at det nye løberedskab var interessant for andre end mig. Derfor stillede jeg op uden for konkurrence til Robin Hood Games i 1991, hvor jeg kørte mod CP2L-deltagere, altså de atleter, der kører baglæns. CPISRA,¹ den internationale idrætsorganisation for personer med Cerebral Parese (CP), fik øjnene op for det nye løberedskab, og en af CPISRA-klassifikatørerne kom med den følgende betragtning, da han første gang så mig på løberedskabet: "Det er den mest naturlige måde at løbe på, da man ved at løbe fremad viser, at man angriber en ting – hvorimod man ved at løbe baglæns flygter fra noget".

Efter Robin Hood Games i 1991 fik det nye løberedskab navnet The Walking Machine. I 1992, da vi stadig var i gang med at teste løberedskabet, var der Paralympics i

¹ Cerebral Palsy International Sports & Recreation Association, www.cpisra.org

Barcelona. Maskotten ved disse lege var en pige, som hed Petra. Hun havde ingen arme, men stærke ben og var god til alt slags idræt. Vi syntes, at hun symboliserede potentialet i den nye idræt, som vi var ved at udvikle, og dens tilgang til et hvilket som helst liv: altid at se efter de uudnyttede ressourcer og finde vejen til at kompensere for ethvert handicap. Det nye løberedskab skiftede derfor navn fra The Walking Machine til Petra. Men efterhånden som vi præsenterede idrætten rundt omkring i verden, måtte vi erkende, at løberedskabet havde brug for et mere letforståeligt navn, og vi valgte derfor at kalde det for en RaceRunner.

National udvikling

De danske klubber

Årene fra 1990 til 1991 brugte vi på at udvikle prototyper, der kunne bruges af andre end mig, og i 1992 begyndte den egentlige udbredelse af RaceRunning i Danmark. Connie, som var medlem af Hvidovre Atletik Klubs handicapafdeling, dannede et idrætshold for unge, som var interesserede i de muligheder for at bevæge sig, som RaceRunning tilbyder. Connie, som var medlem af Hvidovre Atletik Klubs handicapafdeling, dannede et idrætshold for unge med CP, som var interesserede i de muligheder for at bevæge sig, som RaceRunning tilbyder. RaceRunning blev hurtigt en populær idrætsgren i blandt personer med CP, hvor der hidtil ikke havde været en idræt, som på samme måde gav atleterne sved på panden og fik deres puls til at stige.

I 1993 blev Frederiksberg Handicap-Idræt (FHI) oprettet med RaceRunning som hovedidræt. Der var nu flere klubber i Københavnsområdet, hvis medlemmer dyrkede RaceRunning, og vi arrangerede derfor fællestræning en gang om måneden, hvor RaceRunning-atleterne fik mulighed for at møde hinanden.

I løbet af 1990'erne forsøgte Connie og jeg at udbrede kendskabet til RaceRunning i resten af Danmark. Vi oprettede et sjællandsk regionsudvalg under Dansk Handicap Idræts-Forbunds atletikudvalg, der bl.a. brugte Geelsgaard Kostskole i Virum som rekrutteringsgrundlag. I begyndelsen var både fysio- og ergoterapeuterne på Geelsgaard bange for, at den nye løbemåde gav for mange spasmer, men efter et stykke tid så de i stedet den fremgang, som eleverne også oplevede ved at dyrke RaceRunning. Derefter blev RaceRunning en fast del af fysioterapi-behandlingen på Geelsgaard. Desuden blev idrætsforeningen GAC oprettet, hvilket gav eleverne mulighed for at dyrke RaceRunning i deres fritid.

I 1998 blev RaceRunning for første gang introduceret uden for Storkøbenhavn, nemlig i Aalborg, hvor der blev udviklet et toårigt samarbejdsprojekt mellem handicapidrætsforeningen IH Aalborg, specialskolen Mariendalsskolen og den lokale atletikforening. Målsætningen var, at IH Aalborg på længere sigt skulle tilbyde træning efter skoletid, hvilket de begyndt på i 2007, hvor der også blev etableret et samarbejde mellem DHIF's sommersportsskole i Aalborg og RaceRunning vedrørende rekrutteringen af børn og unge til idrætten.

En del af de atleter, som dyrkede RaceRunning i Storkøbenhavn i begyndelsen af år 2000, valgte efter endt skoleforløb at tage på Egmont Højskolen i Hou, en højskole, hvor der både er fysisk handicappede elever og elever, der ikke er handicappede. I 2005 blev der etableret et træningstilbud til de RaceRunning-atleter, der gik på højskolen, så de kunne holde deres form ved lige. Det viste sig hurtigt, at det ikke kun var eleverne på højskolen, som var interesserede i træningstilbuddet, men at handicappede fra hele Aarhusområdet, fortrinsvist unge med CP, også deltog i træningen.

Derefter tog den nationale udbredelse af RaceRunning fart. I 2005 etablerede vi et træningstilbud for RaceRunning-atleter i Sønderborg sammen med atletikforeningen Vidar. I 2006 tog Spastikerforeningens (nu CP-Danmark) Kredsforening for Nordsjælland og DHIF (Nu Parasport Danmark) initiativ til et træningstilbud, der hurtigt tiltrak syv RaceRunning-atleter, og i 2007 gjorde Odense Atletik/OGF RaceRunning til en del af deres idrætsprogram. Samme år blev der indgået en aftale mellem RaceRunning-atleter fra Randers og Randers Real Atletik, der gav den faste stamme af ca. otte atleter mulighed for at benytte Randers Real Atletiks træningsanlæg til deres træning to gange om ugen. I 2010 blev der etableret RaceRunning-klubber i Skive, Aabenraa og Næstved, og i 2012 arrangerede vi 'kom og prøv'-dage på Bornholm, hvor øens handicappede fik mulighed for at prøve RaceRunning. I 2015 blev 'kom og prøv'-dagene afløst af et officielt samarbejde med Viking Atletik, der er en atletikklub i Rønne, hvilket gav en ung RaceRunning-atlet mulighed for at træne i et ungdomsatletikmiljø på sin RaceRunner.

I takt med den nationale udbredelse af RaceRunning blev der organiseret fælles træningsweekender for de danske RaceRunning-klubber. Hvert år er der således to træningsweekender for de danske RaceRunning-atleter, og siden 2011 er der også blevet afholdt en børneweekend for RaceRunning-atleter under 14 år.

RaceRunners Camp & Cup

Siden 1997 er der hvert år blevet arrangeret en sommerlejr for RaceRunning-atleter under navnet RaceRunners Camp & Cup. De første fem år var sommerlejren udelukkende for danske RaceRunning-atleter, men siden er der blevet åbnet for

deltagere fra udlandet. Samtidig er kvaliteten på arrangementet blevet øget, og arrangement består nu af en lejr af otte dages varighed, en børnelejr af tre dages varighed i den samme periode og et stort afsluttende stævne af to dages varighed.

I 2009 deltog RaceRunning-atleter fra hele seks forskellige lande i sommerlejren. Udover Danmark var Brasilien, Portugal, Færøerne, Sverige og Spanien repræsenteret, og for først gang valgte CPISRA at afholde verdensmesterskabet i RaceRunning i forbindelse med lejren. CPISRA sendte endvidere en delegeret og to klassifikatører til lejren. Arbejdet med at udvikle og implementere det nye RR-klassifikationssystem, som udelukkende er forbeholdt RaceRunning, tog derfor et kæmpe skridt fremad.

Året efter deltog klassifikatørerne endnu en gang i sommerlejren, der var den 14. RaceRunners Camp & Cup og samtidig rammen om det første EM i RaceRunning afholdt i Danmark. I dagene op til EM-stævnet blev alle RaceRunning-atleterne klassificeret efter det nye klassifikationssystem. Klassifikatørerne var så tilfredse med klassifikationsprocessen, at de besluttede sig for at afvikle EM-stævnet med de nye klasser, og siden blev RR-klassifikationssystemet godkendt på CPISRA's generalforsamling. Ved den 17. RaceRunners Camp & Cup i 2013 blev det klart, hvor godt det nye klassifikationssystem fungerer. Hvor der før ofte var store tidsforskelle mellem den første og den sidste atlet i hvert heat, så var cuppen i 2013 præget af flere spændende løb, hvor tidsforskellen mellem bronze, sølv og guld var på under et sekund.

Den 17. RaceRunners Camp & Cup var med deltagelse af 48 atleter fra ti forskellige lande samtidig den største RaceRunning-lejr nogensinde. Den øgede tilgang skyldtes bl.a., at CPISRA og IWAS det seneste års tid var begyndt at tilbyde RaceRunning. De lande, som deltog i den 17. RaceRunners Camp & Cup, var Danmark, Brasilien, Færøerne, Holland, Norge, Rusland, Skotland, Spanien, Sverige og Tunesien. Det var første gang, at Rusland deltog i RaceRunners Camp & Cup, og den russiske RaceRunning-atlet Nikita Kuznetsov blev et godt eksempel på, hvor hurtigt en atlet kan udvikle sig med den rette træning. Da det russiske hold ankom, kunne Nikita ikke løbe fem meter uden at få spasmer eller krydse benene. Efter kun en uges målrettet træning lykkedes det for ham at deltage i 40 m, 60 m og 100 m-løbene ved det afsluttende stævne. Nikitas resultater viser, hvad RaceRunning kan gøre for de sværest handicappede atleter. Det var også en øjenåbner for den russiske Team Manager, som udtrykte det på følgende måde: "Vi havde ingen anelse om, at så mange atleter med så forskellige handicap kan nyde godt af RaceRunning, og vi var overraskede over at se, hvor meget en målrettet træning kan gøre for atleterne".

Det imponerende deltagerantal ved den 17. RaceRunners Camp & Cup i 2013 blev allerede overgået året efter, da der ved den 18. RaceRunners Camp & Cup, som blev afholdt på Tre Falke Skole og Frederiksberg Stadion fra den 6.-13. juli 2014, deltog 67 atleter fra 11 forskellige lande, nemlig Danmark, Brasilien, Færøerne, Holland, Norge, Portugal, Rusland, Skotland, Sverige, Ungarn og USA.

Promovering og organisering

For at strukturere arbejdet med at promovere RaceRunning og rekruttere nye RaceRunning-athleter blev der i 2007 afholdt det første visionsseminar for ledere og trænere. Da seminaret sluttede, forelå der for første gang i RaceRunnings historie en skabelon til PR-materiale for landsdækkende tiltag, og Randers Real samt Frederiksberg Handicap-Idræt var valgt som hovedansvarlige for rekrutteringen af nye atleter. 2007 var også året, hvor RaceRunning gik online med hjemmesiden www.RaceRunning.dk, som bl.a. indeholder promoveringsvideoer for idrætten. Derudover promoveres RaceRunning gennem jævnlig deltagelse i messer, som da RaceRunning i 2012 med stor succes deltog i Rehab-messen i Bella Centeret og i 2013 med tilsvarende succes deltog i Velfærdsteknologi- og Handicapmessen, der fandt sted i Frederikshavn og var sponsoreret af Frederikshavn Kommune.

I forbindelse med den stadige promovering af RaceRunning deltog ni RaceRunning-athleter fra Danmark og en RaceRunning-athlet fra Norge i 2007 for første gang i cykelløbet Tour de Bornholm. Siden har RaceRunning været repræsenteret ved Tour de Bornholm hvert år. I 2010 blev der føjet endnu et løb til RaceRunnings faste løbskalender, da DHIF blev kontaktet af Horsens Run, som var ved at planlægge et gadeløb rundt om Danish Crown-slagteriet i Horsens, hvorfra overskuddet skulle doneres til DHIF. Endvidere var 2010 også året hvor den nye model af RaceRunneren, RaceRunner GTX, blev bygget og taget i brug af de forskellige klubber i Danmark.

Som noget nyt blev RaceRunning i 2008 tilknyttet en mental-coach. Flere RaceRunning-athleter havde problemer med nervøsitet, når de deltog i konkurrencer. For at organisere et professionelt arbejde med atleternes nervøsitet tog jeg derfor kontakt til et coaching firma. I 2010 fik RaceRunning en gylden mulighed for at udbygge det organisatoriske arbejde, da Frederiksberg Kommune bevilligede en klubkonsulent til FHI. Klubkonsulenten fik til arbejdsopgave at søge legater og rekruttere nye RaceRunning-athleter.

For at fremme RaceRunning både nationalt og internationalt blev der i 2011 oprettet en række nye udvalg. Blandt disse udvalg er et forskningsudvalg, der har til arbejde at fremme forskningsprojekter om RaceRunning, så idrætten kan få evidens som en bevægelsesform, der er fremmende for handicappedes sundhed. Endvidere blev der

oprettet et materialeudviklingsudvalg, der skal udarbejde forslag til, hvordan RaceRunneren kan optimeres. I 2012 blev der etableret et sponsorsamarbejde mellem Garmin Danmark og RaceRunning Danmark, der betød, at Garmin Danmark som materialesponsor for det danske RaceRunning-landshold leverede avancerede cykelcomputere, der skulle hjælpe den enkelte atlet med at optimere sin træning og sine resultater.

Landshold og elitekoncept

I 2000 besluttede DHIF sig for at få mere struktur på RaceRunning i Danmark. I den forbindelse blev jeg ansat af DHIF til at være landstræner for det officielle danske RaceRunning-landshold, der afløste det uofficielle landshold, som havde eksisteret siden 1995.

Ved et visionsseminar i november 2011 blev der etableret et nyt koncept med navnet *RaceRunning Elitekoncept 2012-2016*. Formålet med konceptet er at strukturere træningen og atleternes resultatmæssige fremgang og omfatter både eliten og den store bredde, hvorfra fremtidens elite skal findes. Endvidere skal konceptet også opkvalificere de enkelte klubtrænere. De konkrete mål er: (i) atleterne i RaceRunning-bruttotruppen skal i 2016 opnå resultater inden for 5-7 % af deres rekorder ved alle stævner, (ii) atleterne, der udtages til at repræsentere Danmark ved udenlandske stævner, skal altid slutte inde for top tre i deres klasse, og (iii) at klubtrænerne får det bedst mulige faglige grundlag for en træning af høj kvalitet i de enkelte klubber. Til *RaceRunning Elitekoncept 2012-2016* er der tilknyttet et træner-team på fire trænere, som sammen løser de opgaver, der hører til konceptet.

International udvikling

Et spørgsmål om prioritering

CPISRA viste første gang interesse for RaceRunning i 1993, men indtil 2001 var de tilbageholdende med hensyn til konkret støtte. Derfor blev det hurtigt klart, at arbejdet med at udbrede RaceRunning internationalt skulle ske fra dansk side, hvor DHIF siden RaceRunnings begyndelse har været forgangsorganisation for idrættens udbredelse.

Første gang RaceRunning blev fremvist internationalt var i 1994 ved VM i atletik i Berlin for alle handicapgrupper. Jeg fik ikke lov til at vise RaceRunning frem på selve hovedstadionet, men jeg og de andre udsendte fik lov til at opholde os på opvarmningsstadionet, hvor der var mange, der kom hen til os for at høre om RaceRunning.

I 1995 afholdte CPISRA sine Europæiske Lege i Nottingham, England, hvor RaceRunning var på programmet som opvisningsdisciplin. Da idrætten stadig var forholdsvis ny, var det kun Danmark, der stillede til start, nemlig med seks atleter, som deltog i 100 m, 200 m, 400 m og 800 m-løbene. De andre lande, som deltog i legene, udviste stor interesse for RaceRunning, og CPISRA var meget positive med hensyn til at acceptere RaceRunning på lige fod med andre discipliner inden for organisationen.

I 1997 afholdte CPISRA sine Verdenslege i Nottingham, England, og her var RaceRunning på programmet som officiel disciplin. Desuden var der for første gang andre lande med end Danmark, nemlig Japan og England. Den engelske CP-organisation købte i 1996 to RaceRunnere i Danmark, og de havde forsøgt at udbrede RaceRunning rundt omkring i England. Den japanske CP-organisation havde med held bygget deres egne RaceRunnere. Japan og England stillede med en RaceRunning-atlet hver, mens Danmark stillede med otte RaceRunning-atleter. Selvom de danske atleter var en del bedre end de japanske og engelske atleter, så var der alligevel konkurrence atleterne imellem. Det var også ved Verdenslegene i Nottingham, at andre lande for alvor fik øjne op for, at selv de sværest handicappede Personer med CP kan deltage i konkurrencesport på højt plan.

Efter Verdenslegene i Nottingham havde den danske delegation et møde med CPISRA's eksekutivkomite, hvor vi fik afslag på økonomisk støtte til den internationale udbredelse af RaceRunning. Til gengæld ville CPISRA gerne have, at vi samme år deltog i deres generalforsamling i Prag, Tjekkiet, hvor vi afholdte en workshop for de lokale foreninger og de lande, som deltog i generalforsamlingen. Dem, der deltog i workshopen, gav den samme tilbagemelding som CPISRA, nemlig at RaceRunning var en fremragende idræt for de sværest handicappede personer med CP, men at det også var en dyr idræt, da en RaceRunner kostede omkring 10.000 DKR. Da en racerstol kostede omkring 30.000 DKR, så den danske delegation indvendingen om prisen på en RaceRunner som et spørgsmål om prioritering til fordel for det velkendte og fortsatte arbejdet med at udbrede RaceRunning internationalt.

Sagen i egne hænder: de første tre lande

Da vi kom hjem fra CPISRA's generalforsamling i Prag, stod det klart, at vi ikke kunne forvente at få CPISRA's støtte lige foreløbig. I DHIF blev vi derfor enige om, at vi selv måtte stå for den internationale udbredelse af idrætten. Portugal, Irland og Belgien havde vist interesse for at deltage i et udviklingsprojekt, og vi valgte derfor at påbegynde et projekt over tre år, hvor vi hvert år udbredte kendskabet til RaceRunning i et af de tre lande. Deltagerne i projektet betalte 7.000 kr. og fik til gengæld tre RaceRunnere og en eller to workshops. Derudover skulle landene betinge

sig på at deltage i de internationale stævner, der blev afholdt de næste to år. Det første år fik vi dækket vores udgifter af Egmont Fonden.

Portugal, april 1998:

I Portugal var vores samarbejdspartner Det Portugisiske CP-forbund, der havde ansat en konsulent til at varetage den idrætsmæssige del af det behandlingssystem, som var forbundets primære opgave. Vi afholdte to heldagsworkshops for fysio- og ergoterapeuter, idrætsledere og pædagoger. Workshopperne bestod dels af en teoridel, hvor vi fortalte om RaceRunneren og dens muligheder, samt viste en film om RaceRunning, som vi havde lavet til lejligheden, og dels en mere praktisk orienteret del, hvor deltagerne i workshoppen fik mulighed for at komme ud på et stadion og prøve en RaceRunner.

Ligesom fysio- og ergoterapeuterne i Danmark var fysio- og ergoterapeuterne i Portugal til at begynde med ikke begejstrede for den løbestil, som atleterne fik på en RaceRunner, da løbestilen gav atleterne mange spasmer. Atleterne var derimod begejstrede for at løbe på en RaceRunner, da den gav dem mulighed for at mærke og bruge deres krop, og de kunne ved workshoppens afslutning allerede mærke tydelig fremgang i deres løbeevne. Ved den anden workshop var fysio- og ergoterapeuterne allerede mere positivt indstillede over for RaceRunning.

Efter workshopperne fortalte den portugisiske idrætskonsulent, at han ville sende RaceRunnere rundt i Portugal for at udbrede kendskabet til idrætten. Endvidere var Det Portugisiske CP-forbund indstillet på at sende to portugisiske RaceRunning-atleter til VM i atletik, hvor der var organiseret et demonstrationsløb for RaceRunning, samt til CPISRA's EM i atletik i 1999. Portugal har siden arbejdet med at udbrede RaceRunning nationalt gennem workshops og ved at indgå i et projekt koordineret af DHIF, der skal sætte fokus på metoder til at udbrede RaceRunning i landet.

Irland, januar 1999:

Vi afholdte en enkelt workshop i Irland med deltagelse af fysio- og ergoterapeuter, samt børn og unge, som prøvede at løbe på en RaceRunner. Endnu en gang så vi atleternes begejstring for at kunne bruge deres krop og få sved på panden. Efter workshoppen blev RaceRunning forsøgt udbredt i Irland, hvilket resulterede i, at Irland ved CPISRA's EM i atletik i 1999 stillede med en enkelt RaceRunning-atlet.

Belgien, januar 1999:

I Belgien har de en institution for omkring 700 personer med CP, der arbejder tæt sammen med en idrætsklub. Vi afholdte en workshop for 25 fysioterapeuter og 30-40 børn og unge fra institutionen. Igen var det en stor oplevelse at se atleternes

reaktioner, når de oplevede de bevægelsesmuligheder, som RaceRunning gav dem. Den gruppe, som skulle stå for udbredelsen af RaceRunning i Belgien, var sikre på, at de hurtigt ville få udbredt idrætten, og det blev aftalt, at de skulle sende et hold atleter til CPISRA's EM i atletik i 1999. Siden har flere idrætsklubber i Belgien sat RaceRunning på programmet, og RaceRunning har været repræsenteret ved Det Åbne Belgiske Mesterskab, som det danske RaceRunning-landshold flere gange har deltaget i.

International koordination

Et håndgribeligt bevis for udviklingsprojektets succes kom i 1998, da RaceRunning blev inviteret med til VM i atletik i Birmingham som en demonstrationsdisciplin. Ved VM i Birmingham bad CPISRA's præsident samtidig RaceRunning om at afholde en række workshops under CPISRA's generalforsamling i Argentina det samme år. Med økonomisk støtte fra DHIF tog vi til Argentina, hvor vi en af de første dage blev inviteret til et møde med CPISRA. På mødet gjorde CPISRA det klart, at de nødtigt så den internationale udvikling af RaceRunning gå i stå, men at de desværre ikke havde økonomi til at yde RaceRunning den støtte, som idrætten havde brug for. På trods af CPISRA's afslag om økonomisk støtte, så var turen til Argentina langt fra forgæves.

Ved generalforsamlingen i Argentina oplevede vi en betydelig større interesse for RaceRunning end ved generalforsamlingen i Prag. Bl.a. var RaceRunning et af de emner, som der blev brugt særligt lang tid på ved generalforsamlingen. Derudover fik vi flere positive tilbagemeldinger fra de atleter, som deltog i vores workshop. På workshoppens første dag kunne en af de argentinske atleter knapt nok bevæge sine ben, når hun sad på en RaceRunner, men på workshoppens anden dag kunne hun allerede løbe på RaceRunneren. De to RaceRunnere, som vi havde med til Argentina, blev købt af delegerede fra Taiwan, der fortalte, at de selv ville begynde en produktion af RaceRunnere. Til et møde med de delegerede fra Australien fik vi samtidig at vide, at de allerede havde påbegyndt en produktion af RaceRunnere, og at RaceRunning ville være en officiel disciplin ved det store Southern Cross atletikstævne i Australien.

Året efter blev det klart, at RaceRunning for alvor var ved at blive udbredt internationalt, da RaceRunning-atleter fra fire forskellige lande, nemlig Japan, Portugal, Irland og Danmark, rejste til Nottingham, England, for at deltage i CPISRA's EM i atletik. Da det i 2001 var CPISRA's Verdenslege, som blev afholdt i Nottingham, var RaceRunning blevet yderligere udbredt, så der også deltog RaceRunning-atleter fra England, Belgien og Tjekkiet.

Efter konkurrencerne ved CPISRA's Verdenslege i 2001 inviterede Danmark til et møde for alle de lande, der var interesserede i RaceRunning. Til mødet var delegerede fra otte forskellige lande med til at debattere, hvordan RaceRunning kunne udbredes internationalt. Konklusionen blev, at CPISRA skulle udpege en koordinator for RaceRunning, der i samarbejde med CPISRA skulle udarbejde en ny rekrutteringsplan.

Det samme år blev jeg udpeget af CPISRA til at være koordinator for RaceRunning. Min første opgave var at undersøge, hvad der skete med RaceRunning i de lande, som var medlem af CPISRA. Som forventet viste undersøgelsen, at under fem af medlemslandene havde RaceRunning på deres idrætsprogram, men samtidig viste undersøgelsen lidt overraskende, at over tyve af medlemslandene var interesseret i at få RaceRunning på deres idrætsprogram. Undersøgelsen førte til, at flere lande fik øjnene op for RaceRunning, herunder Canada, der i 2004 gjorde RaceRunning til en del af deres idrætsprogram for personer med CP.

I 2011 mødtes DHIF's formand Karl Vilhelm Nielsen, der endvidere er vicepræsident i det internationale idrætsforbund IWAS, med CPISRA's præsident Koos Engelbrecht under RaceRunners Camp & Cup. I fællesskab blev de enige om, at de to organisationer i fremtiden skal arbejde sammen for at styrke RaceRunning internationalt. Det første tiltag i dette samarbejde var at sende fire danske RaceRunning-atleter fra bruttolandsholdet til Sharjah i de Forenede Arabiske Emirater, hvor de deltog i IWAS World Games. Deltagelsen i IWAS World Games viste endvidere betydningen af *RaceRunning Elitekoncept 2012-2016*, da de danske atleter, der alle var en del af elitekonceptet, fik gode resultater med flere personlige rekorder. Udover den sportslige succes var deltagelsen fra det danske hold også medvirkende til, at der kom et øget internationalt fokus på RaceRunning. Det danske hold blev blandt andet inviteret med til IWAS' generalforsamling, som blev afholdt under IWAS World Games, hvor atleterne fik tid til at fortælle om RaceRunning.

I 2011 blev der desuden nedsat en RaceRunning-komité i samarbejde med CPISRA. Komitéen fik til opgave at udbrede kendskabet til RaceRunning. Samme år begyndte Sverige for alvor at udvise interesse for RaceRunning, hvilket resulterede i, at Connie og jeg blev inviteret til Västerås for at afholde et RaceRunning-kursus. I 2014 indledte RaceRunning-klubberne i Sverige et treårigt projekt, der har til formål at udbrede idrætten i Sverige. De konkrete mål med projektet er bl.a. at rekruttere mindst 100 nye RaceRunning-atleter, at der etableres lokale, regionale og nationale mesterskaber i Sverige, at der etableres fungerende RaceRunning-klubber i mindst ti svenske byer, at få flere svenske RaceRunning-atleter til at deltage i internationale konkurrencer på eliteniveau, og at der skal gennemføres flere kurser for idrætslærere og fysioterapeuter i Sverige.

I 2012 blev der for første gang afholdt et CPISRA RaceRunning-mesterskab uden for Danmark, nemlig i Portugal, samt et internationalt ungdomsstævne, der var arrangeret af Den Europæiske Paralympiske Komite og fandt sted i Tjekkiet. Endvidere rejste jeg sammen med en anden repræsentant for RaceRunning Danmark til Budapest i Ungarn for at afholde en workshop ved Petö-instituttet. Interessen for RaceRunning i Ungarn var stor, og vi blev interviewet til nationalt tv, samt inviteret til at demonstrere RaceRunning på en stor institution for unge med fysisk handicap.

I 2015 havde den internationale RaceRunning-komité et møde med Edinburgh University og IPC's klassifikationsansvarlige Dr. Peter Van de Vliet. Mødet gik rigtig godt, og der var enighed om, at samarbejdet har båret frugt indtil videre. Peter Van de Vliets bekymringer ift. det fysisk-motoriske var blevet væsentligt mindre, og hans fokus ligger nu på klassifikationen. IPC Atletiks tilgang til klassifikation er generelt under for ndring i disse år, og da forskning i klassifikation samtidig er et uhyre tidskrævende arbejde, så er det næppe muligt for RaceRunning at blive en Paralympisk disciplin allerede i 2020.

RaceRunning som en World Para Athletics disciplin

World Para Athletics anerkender RaceRunning som en World Para Athletics disciplin fra og med den 1. januar 2018. Det er derfor et godt tidspunkt at gøre status over udviklingen af RaceRunning i et internationalt perspektiv. Den følgende er således en redegørelse for, hvor idrætten pt. befinder sig i sin udvikling, og hvilken retning udviklingen har fremadrettet.

Deltagerantallet

I løbet af det seneste årti har CPISRA og Parasport Danmark i fællesskab arbejdet på at udvikle RaceRunning som idræt, hvilket har skabt en markant vækst i deltagerantallet på verdensplan. Ved verdensmesterskaberne på Frederiksberg i 2017 deltog således 94 atleter fra 13 forskellige lande. Mere end 50 % af de deltagende atleter var kvinder/piger.

I løbet af de seneste 4 år har 17 forskellige lande konkurreret i internationale konkurrencer. For 8 af disse nationer var det første gang. Det estimeres, at der er mere end 500 RaceRunning-atleter, fordelt på 30 lande i 4 ud af de 5 IPC-regioner. Denne vækst er næsten udelukkende opnået gennem arbejde på græsrodsniveau, hvilket tydeligt viser idrættens v kstp tiale.

Kvaliteten af de deltagende atleter

Foruden det øgede antal atleter har CPISRA og Parasport Danmark i fællesskab også arbejdet på, at forbedre kvaliteten af de konkurrerende atleter og den træning atleterne modtager. For ti år siden var RaceRunning i høj grad en motionssport, men på grund af dette partnerskab er der sket en udvikling. Internationale topatleter bliver nu trænet med samme intensitet og professionalisme som andre dygtige parasport-atleter. Dette ses bl.a. ved, at verdensrekorderne på de forskellige distancer er faldet markant i løbet af det seneste årti. Desuden er det vigtigt, at volumen og kvaliteten af ranglisterne er forbedret. Samtidig eksisterer der tydeligvis endnu et uudnyttet potentiale, da langt de fleste af de nuværende verdensrekordholdere er i alderen 16 til 24 år.

Træningens kvalitet er også blevet forbedret. Stadig flere anerkendte atletiktrænere både fra ambulant løb og kørestolsrace er kommet til. Disse trænere benytter som regel deres traditionelle træningsmetoder. Resultatet er kvalitetstræning og bedre træningsprogrammer, hvilket har haft en positiv effekt på atleternes præstationer.

Baggrunden for anerkendelsen

World Para Athletics og CPISRA har i tre år været i en løbende diskussion ift. deltagelsen af CP-atleter med *High Support Needs* i banekonkurrencerne ved World Para Athletics' stævner. CPISRA vil gerne have anerkendt RaceRunning som en atletik banedisciplin og som en erstatning for klasserne T31 og T32.

Efter fremsættelsen af dette oprindelige forslag bad World Para Athletics CPISRA om at iværksætte en fysiologisk forskning såvel som en evidensbaseret klassifikationsforskning. Siden da har CPISRA samarbejdet med forskere fra Edinburgh University og Queen Margaret University. Udbyttet af denne forskning har været både konstruktivt og positivt, og som et resultat af alt dette blev World Para Athletics anerkendt RaceRunning som en World Para Athletics disciplin den 1. januar 2018.

Til en begyndelsen vil World Para Athletics stå for et provisorisk klassifikationssystem, mens resultatet af den igangværende udarbejdelse af et nyt system, baseret på den nye forskning, afventes. Det nye evidensbaserede klassifikationssystem for RaceRunning forventes at være udfærdiget medio 2020. Dette system vil følge IPC's klassifikationskodeks og være formet efter den pågående forskning inden for World Para Athletics klassifikation.

Camp 2018 Trænerkursus

Det første internationale trænerkursus blev afholdt på Campen 2018 med 4 deltagere.

World Para Athletics' Europamesterskab 2018

RaceRunning-konkurrencer baseret på det provisoriske klassifikationssystem var en del af medaljeprogrammet ved World Para Athletics Europamesterskaber 2018, der fandt sted i Berlin i august 2018.

For første gang var RaceRunning repræsenteret ved et WPA-stævne. Man havde valgt en RR1-klasse og en kombineret RR2/3-klasse, begge dele udelukkende på 100 meter-distancen. Efter Berlin besluttede man sig for at udelukke RR1 fra de store stævner (EM og VM), men klassen kan stadig godt være med til Grand Prix Stævner, da man vurderede, at der var for meget spredning i feltet og niveauet var for lavt. Til gengæld har man bevaret klasse RR2/3 kombineret. I alt deltog 17 RaceRunning-atleter fra 5 forskellige nationer deltog ved stævnet. I kvinder RR2/3 kombineret var det nødvendigt med heats.

EM i Berlin var et stort skridt fremad for RaceRunning. På øverste niveau af IPC var man glade for at få RaceRunning ind i WPA. Stævnet var en succes sportsligt set, og idrætten fik en fornem promoveringen på det øverste niveau og med dækning på fx DR TV. Offentlighedens kendskab til RaceRunning steg markant.

World Para Athletics Verdensmesterskaberne 2019

RaceRunning var for første gang med til WPA VM i Dubai i november 2019. Deltagerantallet var 10 atleter (5 kvinder, 5 mænd), der kæmpede i den kombinerede klasse RR2/3 på 100 meter. Begge finaler var spændende og tætte. For første gang kom en RaceRunning-atlet – Gavin Drysdale – under 17 sekunder på 100 meter-distancen.

Inklusionsprocessen

Fremadrettet vil World Para Athletics være ansvarlige ift. udviklingen af RaceRunning som disciplin på højeste konkurrenceniveau – for de klasser, der falder inden for World Para Athletics' program – inklusiv klassifikation. World Para Athletics vil i dette arbejde konsultere de nationale forbund ift. udviklingen af RaceRunning. Fra og med Berlin 2018 og frem til 2021 foregik der en inklusionsproces for RaceRunning-konkurrencer. Efter 2021 er udviklingen af disse konkurrencer og klasser blevet underlagt samme opsyn og bearbejdelse som alle øvrige discipliner og klasser anerkendt af World Para Athletics.

Foruden konkurrenceniveauet har RaceRunning også et stort potentiale på motionsniveau, hvor både det sociale aspekt og de helbredsmæssige effekter er afgørende. Mange forskellige grupper af handicappede kan derfor have glæde af

idrætten på et motionsniveau. World Para Athletics og CPISRA har efter overgangsfasen samarbejdet i forhold til at udvikle RaceRunning-sporten som helhed. I 2019 etableredes CPISRA's internationale komité for første gang med ikke-europæiske medlemmer.

World Para Athletics har nu ansvaret for udviklingen af RaceRunning på højeste niveau, mens CPISRA vil udvikle idrætten på motionsniveau og promovere velfærdsaspektet. Samtidig vil CPISRA tilbyde konkurrencemuligheder for de klasser og discipliner, der falder uden for World Para Athletics-programmet. Således vil CPISRA og organisationens nationale medlemmer fortsat spille en rolle i græsrodsarbejdet og samtidig tilskynde de nationale forbund og regioner til at udvikle RaceRunning på græsrodsniveau.

Navneskifte fra RaceRunning til Frame Running

Som en del af denne WPA-inklusionsproces skiftede atletikdisciplinen RaceRunning i 2021 endnu engang navn, denne gang til Frame Running. WPA mente, at dette navn var mere retvisende og fjernede risikoen for forveksling med andre WPA-discipliner. (NB! I den følgende del af dette historiske dokument vil vi benytte navnet "Frame Running" i stedet.)

Udviklingen af Frame Running 2021-2023

Frame Running blev desværre ikke en del af det paralympiske program i Paris 2024. Dette blev annonceret i november 2021 til stor skuffelse for det internationale Frame Running-miljø, og for hele gruppen af de mest handicappede atleter (High Support Need athletes) er det et tilbageslag.

Derfor er det samtidig vigtigere end nogensinde før, at Frame Running udvikles nationalt og internationalt, så vi kan vise omverdenen, at Frame Running er en attraktiv disciplin med mange aktive atleter.

I stedet for at lave én stor komité forsøger man i disse år at omstrukturere og i stedet satse mere på de regionale komitéer, hvor dem der så sidder i den internationale komité er i teten ift. at skabe udvikling i de øvrige lande i deres region og umiddelbare nærhed. Håbet er, at dette skaber større udvikling i nye Frame Running-territorier. Frame Running-komitéen vil således gøre sit yderste for at promovere idrætten i nye lande frem mod år 2025.

I 2022 afholdte Australien sin første camp i Brisbane med 64 atleter i alderen 2-51 år.

I 2023 blev det nye klassifikationssystem taget i brug ved VM i Paris 2023. Her deltog 8 mænd og 8 kvinder fra 8 forskellige lande i alt.

Ved trænerkurset på Campen 2023 var det en positiv overraskelse, at vores trænerkursus, der normalt har fem-otte deltagere hvert år, i år havde 24 deltagere fra 10 lande.

Mansoor Siddiqi på den første Frame Runner i september, 1991, på Tarup Pårup Atletik Stadion – det nuværende SDU Atletik anlæg

Frame Running aktuelt og på de sociale medier:

Læs meget mere om Frame Running på: <https://framerunning.dk/>

Følg Frame Running på Facebook: <https://www.facebook.com/FrameRunning/>